

FINAL DE TRAJECTE

Els capítols 13 i 14 del llibre dels Fets dels Apòstols narren els incidents del primer viatge missional de Pau i Bernabé, endegat per una indicació de l'Esperit Sant, esdevinguda en un acte de culte, mentre la comunitat estava dejunant (13,2). A la primera lectura d'avui llegirem el passatge (14,21b-27), que en narra el retorn d'aquest viatge.

Pau i Bernabé s'havien embarcat a Pafos, es dirigiren a Perga i d'allí a Antioquia de Pisídia. Seguiren cap a Iconi, Listra i Derbe. Haguessin pogut fer el retorn anant de Derbe fins a la costa i embarcar per arribar a Antioquia de Síria. Contràriament, escolliren fer enrere i retornar a les ciutats per on havien passat abans; aquesta ruta era més complicada i perillosa.

La finalitat d'aquesta opció era el desig per part de Bernabé i Pau de retornar a les comunitats, que havien fundat per encoratjar-les i consolidar la tasca iniciada. Els deien: "Ens cal passar per moltes dificultats per entrar al Regne de Déu". Lluc havia predit en el seu evangeli que la tasca del predicador no seria fàcil. Jesús mateix fou rebutjat a la sinagoga de Natzaret (4,28-29); els predicadors ambulants també podien ser rebutjats (9,5; 10,11) i les persecucions estaven garantides d'entrada (21,12-19). El primer viatge de Pau i Bernabé no restà immune a aquestes dificultats. A Salamina s'hagueren d'enfrontar al mag Èlimes (13,8-12); a Antioquia de Pisídia foren víctimes de la gelosia dels jueus (13,45), que organitzaren contra ells una persecució (13,50); a Iconi es forjà un pla conjunt de pagans i jueus contra els dos apòstols per fer-los mal i apedregar-los (14,5); instigats per jueus que vingueren d'Antioquia i Iconi, els habitants de Listra apedregaren Pau i el feren fora de la ciutat (14,19). Aquesta animadversió contra Pau i Bernabé segurament es va estendre a les comunitats per ells fundades i fou aquest un dels motius de les paraules d'encoratjament dels missioners a unes comunitats igualment perseguides.

Amb les paraules no n'hi ha prou per consolidar la tasca feta. Calen gestos més operatius i per això Pau i Bernabé designaren responsables que dirigissin la comunitat. El terme exacte aplicable a aquests responsables és ancians o preveres. En cap text de les cartes autèntiques de Pau es parla de la designació de preveres per a la direcció de les comunitats. Aquí es nota la influència de Lluc, que s'inspira sobretot en els consells d'ancians, que regien les sinagogues jueves locals. El que és important retenir és el caràcter col·legial en la direcció de la comunitat i l'autonomia que aquesta adquireix respecte dels seus fundadors. En regir-se per elles mateixes, adquiriren una maduresa que els permeté prescindir de la tutela dels seus fundadors.

Un detall interessant a retenir. Els missioners, un cop han retornat, expliquen a la comunitat que Déu ha obert als pagans la porta de la fe. Els objectius proposats per l'Esperit s'han aconseguit. El profeta Isaïes diu: "Obriu les seves portes i hi entrarà un poble just que guarda la fidelitat" () Obrir la porta és sempre senyal d'acceptació, mai d'exclusió. A partir d'ara, els pagans podran entrar per la porta gran de la comunitat cristiana, sense cap mena d'impediment.

Diumenge 5é de Pasqua
28 d'Abril de 2013